

BILAG 3

Bemærkninger til

Inatsisartuts regler om orlov og midlertidigt fravær fra Inatsisartut samt om indkaldelse af stedfortræder

(Bilag 2 til forslag til ændring af Forretningsorden for Inatsisartut)

Til § 1

Stk. 1 er en ordret gengivelse af § 4, stk. 1, i Inatsisartutlov om Inatsisartut og Naalakkersuisut. Retsvirkningen af denne lovbestemmelse er, at der som udgangspunkt ikke består noget retskrav på fravær eller orlov fra hvervet som Inatsisartutmedlem, hvilket er uddybet i stk. 2. Det bemærkes, at lovens § 4, stk. 1, tillige er til hinder for, at et Inatsisartutmedlem ensidigt kan nedlægge sit hverv, idet et sådant skridt ligeledes skal godkendes af Inatsisartut.

Hvervets karakter som pligtmæssigt borgerligt ombud indebærer en pligt til at stå til rådighed for og deltage aktivt i Inatsisartuts parlamentariske arbejde mv., herunder at give møde, når der indkaldes hertil af Inatsisartut eller et relevant udvalg, jf. afsnitoverskriften før § 1.

Mødepligten skal ikke forstås som en ubetinget pligt til at deltage i hvert enkelt møde i parlamentssalen, eller i hvert enkelt udvalgsmøde eller lignende aktivitet, så som udvalgsrejser og seminarer mv. Der vil således fortsat være den hidtil kendte mulighed for, at Inatsisartutmedlemmerne prioriterer deres arbejdstid efter løbende aftaler med deres udvalg og partigrupper. Inatsisartutmedlemmer skal dog stå til rådighed for Inatsisartuts aktiviteter og deltage heri i et passende omfang.

Stk. 2 konkretiserer stk. 1 ved at fastslå, at orlov og midlertidigt fravær fra hvervet som Inatsisartutmedlem skal bevilges efter reglerne i denne forskrift. Kompetencen til at meddele bevilgingen er henlagt til Inatsisartuts Formandskab, som i et vist omfang kan delegere reglerne administration til Bureauet for Inatsisartut, jf. § 10.

Forskriftens orlovsregler skelner mellem orlov med vederlæggelse, jf. § 2, og orlov uden vederlæggelse, jf. §§ 3-4. Midlertidigt fravær, jf. §§ 5-8, bevilges altid med vederlæggelse.

Til § 2

Bestemmelsen i § 2 opregner de situationer, hvor et Inatsisartutmedlem kan bevilges orlov med vederlæggelse, jf. § 12.

Stk. 1 vedrører orlov på grund af sygdom, der midlertidigt forhindrer medlemmet i at varetage sit hverv med en forventet varighed på mere end 14 kalenderdage. Hvis forhindringen forventes at vare højst 14 dage, vil der være tale om midlertidigt fravær, som ikke kræver en formel ansøgning om bevilling, jf. §§ 5 - 7.

Begrebet sygdom omfatter alle former for akutte helbredsproblemer, der forhindrer Inatsisartutmedlemmet i at varetage sit hverv. Der kan være tale om både fysisk (somatisk) og psykisk sygdom, herunder stresstilstande, såfremt de er behandlingskrævende efter en lægelig vurdering.

En sygdomsrelateret forhindring kaldes i denne sammenhæng også for "lovligt forfald", dvs. gyldig grund for udeblivelse, idet det dog skal fremhæves, at ikke enhver form for sygdom kan anses for lovligt forfald. Sygdommen skal være af en beskaffenhed, der udgør en forhindring for varetagelsen af hvervet for Inatsisartutmedlem. Følgelig vil lettere stresstilstande eller lettere, sygdomsrelaterede tilstande og ubehag ikke i sig selv være egnede til at begrunde lovligt forfald. Dermed følger den beskrevne opfattelse af sygdom som forfaldsgrund almindeligt anerkendte arbejdsretlige principper, og praksis herfra kan anvendes som et fortolkningsbidrag.

Der henvises endvidere til § 6, som indebærer, at et Inatsisartutmedlem har en pligt til at søge orlov, såfremt en sygdomsrelateret forhindring forventes at fortsætte i mere end 14 kalenderdage

Stk. 2 angår mulighed for orlov i forbindelse med graviditet, fødsel eller adoption. Bestemmelsen gennemfører forslag til § 2, stk. 3, i forslag til ændring af vederlagsloven, hvor det ifølge lovbemærkningerne udtrykkeligt er forudsat, at graviditet, fødsel eller adoption kan sidestilles med lovligt forfald, jf. vederlagslovens hidtidige § 2, stk. 5, og § 6, stk. 11.

Det kan desangående uddybes, at graviditet mv. hverken er en sygdom og i øvrigt anses som lovligt forfald i arbejdsretligt sammenhæng etc. Det er dog anerkendt, at graviditet og fødsel udløser bestemte perioder med et skånebehov, der udløser eller kan sidestilles med lovligt forfald. Dette gælder ikke kun for fødslen og tiden umiddelbart forinden, idet et lignende behov i vores tid også anerkendes for bestemte perioder efter fødsel og adoption, hvor den tætte kontakt mellem barn og forældre skal etableres.

De pågældende orlovsperioder bevilges efter ansøgning, og bevillingen kan højst omfatte perioder af samme længde, som selvstyrets tjenestemænd ville være berettiget til i samme situation. Inatsisartutmedlemmer har imidlertid – i modsætning til tjenestemænd og arbejdstagere - ikke et retskrav på orlov af en bestemt varighed i forbindelse med graviditet, fødsel eller adoption, jf. bemærkningerne til § 1.

Det har i henhold til de hidtidige, tilsvarende regler været praksis, at Inatsisartut administrerer orlovsreglerne ved graviditet, fødsel og adoption på en helt ensartet måde og i fuld overensstemmelse med de regler, der gælder for tjenestemænd. Dette forventes også at blive tilfældet fremadrettet. Inatsisartuts Formandskab kan dog vælge at stramme denne praksis i særlige tilfælde, f.eks. hvis man i en krisesituation vurderer, at Inatsisartutmedlemmernes tilstedeværelse er påkrævet i en sådan grad, at et medlems interesse i at tiltræde en barselsperiode på det tidligst mulige tidspunkt må vige tilbage.

Stk. 3 angår orlov i forbindelse med nærtståendes død eller alvorlige sygdom. Bestemmelsen gennemfører forslag til § 2, stk. 3, i forslag til ændring af vederlagsloven mv., hvor det ifølge lovbemærkningerne udtrykkeligt er forudsat, at fravær i forbindelse med nærtståendes død eller alvorlige sygdom kan sidestilles med lovligt forfald, jf. vederlagslovens hidtidige § 2, stk. 4, og § 6, stk. 10. Det kan desangående uddybes, at nærtståendes død eller alvorlige sygdom ikke anses som lovligt forfald i arbejdsretligt sammenhæng. Det er dog anerkendt i gældende arbejdsretlige regler, at disse situationer udløser et tungtvejende behov for at passe familiære anliggender for bestemte perioder.

De pågældende orlovsperioder bevilges efter ansøgning, og bevillingen kan højst omfatte perioder af samme længde, som selvstyrets tjenestemænd ville være berettiget til i samme situation. Inatsisartutmedlemmer har imidlertid – i modsætning til tjenestemænd og arbejdstagere - ikke et retskrav på orlov af en bestemt varighed i forbindelse med nærtståendes død eller alvorlige sygdom, jf. bemærkningerne til § 1.

Det har i henhold til de hidtidige, tilsvarende regler været praksis, at Inatsisartut administrerer orlovsreglerne ved nærtståendes død eller alvorlige sygdom på en helt ensartet måde og i fuld overensstemmelse med de regler, der gælder for tjenestemænd. Dette forventes også at blive tilfældet fremadrettet. Inatsisartuts Formandskab kan dog vælge at stramme denne praksis i særlige tilfælde, f.eks. hvis man i en krisesituation vurderer, at Inatsisartutmedlemmernes tilstedeværelse er påkrævet i en sådan grad, at et medlems interesse i at passe sine familiære anliggende i det maksimalt tilladte omfang må vige tilbage.

Stk. 4 gennemfører forslag til § 4, stk. 5, i forslag til ændring af vederlagsloven mv., som viderefører hidtidige regler og praksis på området.

Stk. 5 giver Inatsisartuts Formandskab mulighed for at afæske et Inatsisartutmedlem dokumentation for, at der foreligger en forhindring på grund af sygdom, jf. stk. 1, eller omstændigheder som anført i stk. 2-3. Dokumentation, der først kan forelægges på et senere tidspunkt, f.eks. dødsattest efter en nærtståendes død, kan kræves forelagt efter orloven er afholdt.

Til § 3

Stk. 1 giver mulighed for bevilling af orlov for at varetage bestemte hverv som folkevalgt politiker, navnlig som borgmester, viceborgmester, medlem af en kommunalbestyrelse i Grønland, medlem af Naalakkersuisut eller medlem af Folketinget. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen kan følgelig ikke anvendes for at varetage et hverv som f.eks. medlem af Færøernes Lagting eller en kommunalbestyrelse i Danmark etc. Til varetagelse af sådanne øvrige hverv kan der evt. søges orlov efter § 4, og om fornødent må Inatsisartutmedlemmet helt udtræde af sit hverv.

For så vidt angår hvervet som medlem af Naalakkersuisut, var orlovsmuligheden i forvejen nævnt i vederlagslovens § 2, stk. 3, 2. pkt. For de øvrige hvervs vedkommende bekræfter bestemmelsen gældende praksis.

Da bestemmelsen er formuleret som en ”kan”-bestemmelse, består der i princippet intet retskrav på at få bevilget orlov for at varetage de nævnte hverv. Der er imidlertid fast praksis for, at der bevilges orlov i påkommende situationer. Orloven bevilges uden vederlæggelse, jf. stk. 2 og 3.

Stk. 2 følger den hidtidige ordning, hvorefter et Inatsisartutmedlem, der bevilges orlov til varetagelse af et andet lønnet politisk hverv, ikke samtidigt kan have økonomisk fordel af at være bevilget orlov fra hvervet som medlem af Inatsisartut. Der kan følgelig ikke optjenes vederlag eller omkostningstillæg eller optjenes pensions- og eftervederlagsanciennitet under orlovsperioden. Jf. i øvrigt indholdet af forslag til § 2, stk. 5, i forslag til vederlagslov mv.

Til § 4

Bestemmelsen giver mulighed for at bevilge orlov fra hvervet som Inatsisartutmedlem i ”helt særegne tilfælde”, det vil sige sjældne undtagelsestilfælde, der efter en grundig vurdering skønnes forenelige med Inatsisartutmedlemmers mødepligt og hvervets karakter som pligt-mæssigt borgerligt ombud, jf. § 1. Baggrunden for orlovsbegæringen skal være en tvingende nødvendighed for, at medlemmet skal varetage presserende forretninger eller lignende.

Inatsisartuts Formandsskabs mulighed for at bevilge orlov efter denne bestemmelse er undergivet strenge begrænsninger, da Formandskabet skal respektere hvervets lovbestemte karakter som pligt-mæssigt borgerligt ombud, der ikke kan dispenseres fra. Den klare hovedregel er

derfor, at Inatsisartutmedlemmer, der føler behov for at prioritere andre opgaver end hvervet som Inatsisartutmedlem, og som ikke er omfattet af orlovsgrunde i §§ 2 og 3, skal søge om lov til at nedlægge deres mandat, dvs. varigt udtræde af Inatsisartut.

Det er dog samtidig anerkendt i Inatsisartuts praksis, at et medlem efter et konkret skøn kan bevilges orlov i en begrænset periode for at varetage en påtrængende opgave uden for sit hverv som Inatsisartutmedlem. Der består ingen retskrav på orlovsbevilling efter denne bestemmelse, og orlov bevilges i givet fald uden vederlæggelse mv., jf. stk. 3. Hvis orloven bevilges, vil Inatsisartuts Formandskab som regel betinge sig, at medlemmet godtgør Inatsisartut evt. udgifter for indkaldelse af en suppleant, jf. stk. 2.

Som den vigtigste mulighed, hvor orlov kan bevilges efter denne bestemmelse, nævner lovteksten en tvingende nødvendighed for medlemmet for at kunne varetage presserende forretninger. Begrebet ”forretninger” skal forstås som privatøkonomisk virksomhed, herunder som virksomhedsejer eller bestyrelsesformand mv. I forbindelse med sådanne private hverv kan der opstå ekstraordinære, midlertidige situationer, der kræver personlig tilstedeværelse, f.eks. for at kunne afværge en truende konkurs, overse skader efter en brand eller en naturkatastrofe, eller føre personlige forhandlinger om at afhænde en forretning mv. Derimod kan der ikke bevilges orlov, når behovet for personlig tilstedeværelse blot et udtryk for forretningens sædvanlige drift, f.eks. fordi indtægterne svigter eller der mangler arbejdskraft i en periode.

Stk. 1 giver endvidere mulighed for, at orlov kan bevilges på grund af tvingende nødvendighed for at kunne varetage lignende presserende opgaver, der ikke har karakter af forretninger. Private opgaver, der gør fravær tvingende nødvendigt, vil dog som altovervejende hovedregel ikke andrage en længere periode end 14 dage, og i så fald kan Formandskabet søges om bevilling af midlertidig fravær efter reglen i § 8.

Orlov i forbindelse med nærtståendes død eller alvorlige sygdom kan ikke bevilges efter denne bestemmelse, se § 2, stk. 3, i stedet.

Politiske opgaver uden for Inatsisartut vil, selv hvor de forekommer presserende, normalt ikke kunne danne grundlag for en orlovsbevilling, da de næppe opfylder kriterium om ”tvingende nødvendighed”. Om deltagelse i internationale politiske møder og organer uden for hvervet som Inatsisartutmedlem henvises til bemærkningerne til § 8.

Stk. 2 fastslår, at bevilling af orlov efter stk. 1 kan gøres betinget af, at Inatsisartutmedlemmet afholder de omkostninger, der påløber ved indkaldelse af suppleant. Dette har baggrund i, at der er tale om varetagelse af private formål af en art, der ikke rimeligvis må belaste de offentlige finanser, jf. § 13, og som heller ikke tjener et politisk formål af en vis betydning, jf. § 3. Bestemmelsen gennemfører § 2, stk. 4, i forslag til ændring af vederlagsloven.

Omkostninger, der kan kræves dækket efter denne bestemmelse, er rejse- og opholdsomkostninger for suppleanter, der skal rejse til Nuuk og tage midlertidig bolig her for at kunne varetage deres suppleanthverv. Der er ikke behov for at dække suppleantens vederlæggelse, da denne udgift modsvares af en besparelse hos det medlem, der har fået bevilget orlov, jf. § 12.

Stk. 3 gengiver for klarhedens skyld indholdet af forslag til § 2, stk. 4, i forslag til vederlagslov mv.

Til § 5

Bestemmelsen angår de meddelelsespligter, der påhviler et Inatsisartutmedlem, som bliver midlertidigt forhindret i at varetage sit hverv. De årsager, der kan begrunde midlertidigt fravær, er reguleret i §§ 6-8.

Ifølge stk. 1 skal et Inatsisartutmedlem i tilfælde af midlertidig forhindring i at give møde mv. uden ophold give meddelelse herom til Inatsisartuts Formandskab. ”Uden ophold” betyder, at meddelelsen skal gives straks, når det står fast eller bliver overvejende sandsynligt, at medlemmet vil være forhindret i at leve op til sin mødepligt. Angående mødepligtens omfang henvises til bemærkningerne til § 1.

Der skal samtidig gives meddelelse om, i hvor lang tid forhindringen antages at bestå, såfremt det er muligt for medlemmet at afgive et skøn eller andre oplysninger desangående.

Ifølge stk. 2 skal det forhindrede medlem efterfølgende holde Inatsisartuts Formandskab løbende orienteret om alle væsentlige forhold vedrørende forhindringens forventede varighed og ophør. Hvis der ikke indkommer nye oplysninger desangående forventes medlemmet at give besked, hvis et oprindeligt skøn over fraværets varighed viser sig ikke at holde. Medlemmet forventes endvidere at besvare Inatsisartuts Formandskabs eventuelle forespørgsler om, hvorvidt der foreligger nyt.

Selv om status på forhindringen ikke ændres og Formandskabet ikke henvender sig, skal medlemmet i medfør af sidste punktum orientere Inatsisartuts Formandskab regelmæssigt om forhindringens status med højst 14 kalenderdages afstand.

Til § 6

Bestemmelsen vedrører egen sygdom, som i praksis er den vigtigste grund til, at et medlem kan være midlertidigt forhindret i at varetage sit hverv. Sygdom udgør kun en fraværsgrund, såfremt den udgør en forhindring for at varetage hvervet om Inatsisartutmedlem. Der henvises til bemærkningerne til § 2, stk. 1, for en uddybning.

Sygdom kræver ifølge denne bestemmelse, modsat øvrige årsager til midlertidig forhindring, at Inatsisartutmedlemmet skal søge orlov efter § 2, stk. 1, så snart det står klart eller må forventes med overvejende sandsynlighed, at den sygdomsbetingede forhindring vil fortsætte i mere end 14 kalenderdage. For andre forhindringer end sygdoms vedkommende vil det normalt ikke være muligt at give et mere langsigtet skøn over forhindringens varighed.

Til § 7

Bestemmelsen indebærer, at et Inatsisartutmedlem i tilfælde af sygdom eller fysisk forhindring kan regne med, at fraværet anses som bevilget, jf. § 1, stk. 2, når der er givet rettidig meddelelse og efterfølgende løbende orientering mv., jf. § 5. Inatsisartuts Formandskab kan dog meddele andet, hvis man ikke finder fraværsgrunden tilstrækkelig. Et eksempel herpå kunne være at, Formandskaber ikke finder, at indstillingen af en bestemt flyrute udgør en fysisk forhindring for at møde frem, da man er blevet opmærksom på en alternativ transportmulighed, f.eks. pr. skib.

Ifølge stk. 2 kan Inatsisartuts Formandskab afkræve et Inatsisartutmedlem dokumentation for, at der foreligger en forhindring som anført i stk. 1, herunder f.eks. en lægeerklæring i tilfælde af sygdom.

Til § 8

Bestemmelsen indebærer, at der kun undtagelsesvist kan bevilges midlertidigt fravær uden for de i § 7 nævnte situationer med sygdom og fysisk forhindring. Inatsisartuts Formandskab må kun bevilge sådant fravær efter en grundig vurdering, og hvor det skønnes foreneligt med Inatsisartutmedlemmets mødepligt og hvervets karakter som pligtmæssigt borgerligt ombud, jf. § 1 og bemærkningerne til § 4, stk. 1.

For at fraværet kan bevilges efter denne bestemmelse, er det påkrævet, at forhindringen i væsentlighed ganske må sidestilles med Inatsisartutmedlemmets sygdom eller fysiske forhindring. Denne betingelse kan f.eks. være opfyldt, hvis medlemmet har mistet en flyforbindelse på grund af uheldige omstændigheder, som må anses for undskyldelige. Andre situationer kan være begrundet i meget kortfristet optrædende, tvingende opgaver som forælder til et mindreårigt barn, hvis opgaven ikke kan varetages af en anden egnet person.

Almindelige forældreopgaver, så som kontakt med skolen eller barnets mere almindelig behov for opmærksomhed, omsorg og trøst, kan ikke begrunde en fraværsbevilling.

Varetagelse af politiske opgaver uden for hvervet som Inatsisartutmedlem kan normalt ikke begrunde bevilling af fravær efter § 8. Undtagelse herfra kan dog efter Formandskabets hidtidige praksis gøres til varetagelse af kortvarige i internationale politiske møder og organer:

Hvis medlemmet på mødet mv. optræder som officielt repræsentant for Inatsisartut, og er udpeget hertil af Inatsisartut, vil mødedeltagelsen være en planlagt del af hvervet som Inatsisartutmedlem.

Ønsker medlemmet derimod at deltage privat eller på sit partis vegne i et internationalt politisk møde eller organ, kan fraværet undtagelsesvist bevilges, såfremt Inatsisartuts Formandskab vurderer, at det kan være gavnligt for Grønlands interesser og anseelse at have en højtstående deltager i det pågældende forum. Orlov kan dog kun bevilges for en kortere periode og under hensyn til, hvad der skønnes forenelig med Inatsisartuts arbejde.

Der består ingen retskrav på bevilling af fravær efter denne bestemmelse, og Formandskabet vil bl.a. kunne betinge sin bevilling af, at der forelægges dokumentation for fraværsgrunden.

Ifølge bestemmelsen 2. pkt. kan bevilling efter § 8 kun meddeles fremadrettet, dvs. hvis der er søgt om fraværet på forhånd eller straks, når fraværsgrunden opstår. Ikke-bevilget fravær kan følgelig ikke godkendes efterfølgende og med tilbagevirkende kraft.

Ikke-bevilget fravær medfører fradrag i vederlaget, jf. § 13, og vil også fremgå af Inatsisartuts fraværsstatistik, jf. § 11.

Til § 9

Bestemmelsen angår alle meddelelser og ansøgninger om fravær og orlov i bred forstand, f.eks. meddelelse af fravær efter § 7, ansøgning om fravær efter § 8, meddelelse af fraværsstatus og indgivelse af dokumentation for, at fraværsgrund består eller har bestået, mv. Også ansøgninger om omkostningsdækning til frirejse, jf. § 2, stk. 4, og familieledsagelse, jf. § 15, er omfattet.

Inatsisartuts Formandskab kan fastsætte både formkrav og frister for sådanne henvendelser, herunder f.eks. at orlovsansøgninger skal indgives skriftligt, elektronisk eller pr. skema på en bestemt hjemmeside eller mailadresse. Manglende overholdelse af formkrav eller frister kan medføre, at henvendelsen ikke anses for modtaget eller ikke imødekommes i det ønskede omfang.

Til § 10

Bestemmelsen bemyndiger Inatsisartuts Formandskab til at overlade bestemte beslutninger om bevilling af orlov og fravær til Inatsisartuts bureau, således at Formandskabet ikke belastes med rutinemæssige bevillinger, der ikke kræver principiel stillingtagen. Det samme gælder bevilling af omkostningsdækning mv., jf. § 2, stk. 4, og § 15.

I det omfang, at opgaver delegeres efter denne bestemmelse, må Inatsisartuts bureau kun tage stilling til bevillingssager, såfremt de ikke giver anledning til tvivl. Sådanne sager kan afgøres i overensstemmelse med Formandskabets instrukser og praksis, herunder vedrørende vilkår og dokumentationskrav.

Tvivlsomme sager, der skal forelægges Inatsisartuts Formandskab, omfatter dels situationer, der ikke er dækket af en fast praksis eller instrukser fra Formandskabet, dels situationer, hvor der er tvivl som sagens fakta, fordi der mangler pålidelig dokumentation i sager, hvor Formandskabet normalt forventer denne forelagt.

Bestemmelsens 2. pkt. sikrer, at et Inatsisartutmedlem, som har ikke har fået meddelt bevilling i det ønskede omfang, altid kan kræve, at sagen forelægges for Inatsisartuts Formandskab til fornyet vurdering. Formandskabet vil i så fald overveje at omgøre beslutningen, hvis den strider mod fast praksis eller instrukser givet til bureaut. I modsat fald vil Formandskabet påse, om medlemmet har fået en tilstrækkelig god forklaring på, hvorfor der ikke kunne meddeles bevilling i det ønskede omfang.

Til § 11

Med bestemmelsen forpligter Inatsisartut sig til at holde offentligheden orienteret om, i hvilket omfang medlemmerne har været fraværende fra hvervet som Inatsisartutmedlem på grund af midlertidig forhindring eller orlov mv. Dermed sikres borgerne indsigt i, i hvilket omfang de folkevalgte politikere har levet op til deres mødepligt som Inatsisartutmedlem, jf. § 1.

Oplysningerne gives i statistisk form i Inatsisartuts årsberetning. Det forventes, at oplysningerne gives for hver enkelt Inatsisartutmedlem opdelt efter de orlovs- og fraværsgrunde, der kommer i betragtning efter denne forskrift. Offentliggørelsen må dog ikke herudover blotlægge det enkelte Inatsisartutmedlems privatliv, og det vil normalt ikke være tilladt et offentliggøre selve orlovsansøgningen, der kan indeholde detaljer om en familiær eller forretningsmæssig situation, det enkelte medlem har stået i. I stedet vil det blot blive oplyst, at et medlem har haft et konkret antal orlovs- eller fraværsgange, f.eks. i henhold til § 2, stk. 3, angående nærtstående død eller alvorlige sygdom.

Til § 12

Bestemmelsen fastslår, at et Inatsisartutmedlem kun kan få udbetalt vederlag og omkostningstillæg under afholdelse af orlov, hvis denne er bevilget efter § 2 (sygdom, graviditet, fødsel, adoption, samt nærtståendes død eller alvorlige sygdom).

Heraf følger modsætningsvis, at der ikke udbetales vederlag og omkostningstillæg under afholdelse af orlov efter §§ 3 og 4, jf. herom også § 3, stk. 2, og § 4, stk. 3, som tillige tager stilling til optjening af pensionsanciennitet, samt § 3, stk. 3, vedrørende optjening af eftervederlag.

Til § 13

Bestemmelsen fastslår, at et Inatsisartutmedlem kun kan få udbetalt vederlag og omkostningstillæg under midlertidig fravær, der er bevilget efter § 7 (sygdom eller en fysisk forhindring i at varetage hvervet) eller § 8 (situationer, der i væsentlighed ganske må sidestilles med sygdom eller fysisk forhindring).

Heraf følger modsætningsvis, at der ikke udbetales vederlag og omkostningstillæg for perioder, hvor medlemmet har været fraværende uden bevilling. Fradrag for disse perioder sker forholdsmæssig dag for dag.

Til § 14

Stk. 1 indebærer, at indkaldelse af stedfortræder i tilfælde af orlov eller midlertidigt fravær forudsætter en ansøgning herom fra det parti eller kandidatforbund, som det pågældende medlem er indvalgt for.

Ved sin beslutning, om en ansøgning om indkaldelse af stedfortræder kan imødekommes, vil Inatsisartuts Formandskab lægge vægt på, hvorvidt et fravær forventes at være af kortere eller længere varighed. Det vil således som hidtil være lovligt med en praksis, hvorefter indkaldelse af stedfortræder forudsætter en midlertidig forhindring for en periode af mindst 2 mødeuger. En sådan praksis kan bl.a. lempes til fordel for de mindste partier og partigrupper, da navnlig et parti med kun ét mandat ville blive helt uarbejdsdygtig, hvis ikke det kan bevilges indkaldelse af stedfortræder i tilfælde af det faste medlems forfald.

Stk. 2 viderefører den eksisterende praksis, hvorefter Inatsisartuts Formand af egen drift sørger for indkaldelse af stedfortræder til et Inatsisartutmedlem, der er afgået ved døden, umyndiggjort eller bevilget udtrædelse af Inatsisartut. Det samme er tilfældet, hvis Inatsisartut træffer afgørelse om, at et medlem af Inatsisartut har mistet sin valgbarhed. Tilsvarende regler har hidtil været fastsat i forretningsordenens § 58, stk. 1.

Hvis den beskrevne situationen opstår uden for en samling, vil stedfortræderen først blive indkaldt med virkning fra næste samling.

3. pkt. fastslår, at stedfortræderen anses som Inatsisartutmedlem fra tidspunktet for Inatsisartuts godkendelse af stedfortræderens valgbarhed. Det medlem, som stedfortræderen erstatter, kan fra samme tidspunkt ikke længere udøve sit medlemskerv, således at Inatsisartuts antal af aktive medlemmer kan holdes konstant. Et lignende princip gælder ved afslutning af en fraværs- eller orlovsperiode, jf. § 16.

En stedfortræders valgbarhed undersøges som hidtil af Udvalget til valgs prøvelse, jf. forretningsordenen § 7, stk. 1, nr. 2, og udvalget afgiver herefter en indstilling til Inatsisartut. Denne procedure er uændret i forhold til de hidtidige regler, jf. den hidtidige § 58, stk. 2, 2. pkt., i forretningsordenen.

Til § 15

Bestemmelser til regulering af forholdene vedrørende dækning af omkostninger til ledsagende familiemedlemmer til en indkaldt stedfortræder findes aktuelt i § 5 i Landstingslov nr. 22 af 18. december 2003 (Vederlagsloven). Loven er senest ændret i 2011.

Ved medtagelse af nærværende bestemmelse i regelsættet om orlov gives Formandskabet jf. § 10 i nærværende regelsæt mulighed for at delegere bevilling af familieledsagelsesrejser til Bureau for Inatsisartut i de tilfælde, hvor ansøgninger herom ikke giver anledning til tvivl. Hermed kodificeres den allerede eksisterende mangeårige praksis.

Til § 16

Bestemmelsen præciserer, hvornår en stedfortræderes indkaldelsesperiode slutter, hvilket især har betydning for, hvornår vederlæggelsen mv. for hvervet som Inatsisartutmedlem ophører.